

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN GEDACHTENISVIERING JULIE VAN ESPEN

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Zondag 6 oktober 2019, 10u

VUUR AANWAKKEREN

Lezingen: Hab. 1, 2-3; 2, 2-4 / 2 Tim. 1, 6-8.13-14 / Lc. 17, 5-10

Beste familie en vrienden van Julie,
Beste jongeren, klas- en studiegenoten van Julie,

De uitvaart van Julie op 18 mei staat ons nog levendig voor ogen. Het was een zonnige dag. Op het kerkhof verschenen de eerste lentebloemen en vogels zongen in de bomen. Bij de ingang van het kerkhof deden alle familieleden en vrienden van Julie spontaan hun schoenen en kousen uit. Ze wilden Julie voor het laatst vergezellen zoals zij het liefste liep: op blote voeten in het vochtige gras. Er ging van die stille stoet op blote voeten iets krachtigs uit. Een gevoel van vrijheid. Van intens contact met het leven. Van liefde die alles overwint. Van opstaan uit de droefheid van de dood. Die gevoelens willen we in deze viering opnieuw aan elkaar doorgeven. Gevoelens die we krijgen van Julie.

Hoe sterk kun je zijn? In het Evangelie zegt Jezus aan zijn leerlingen: *“Als je een geloof had als een mosterdzaadje, zou je tot die moerbeiboom zeggen: ‘Maak uw wortels los uit de grond en plant je in de zee, en hij zou je geboorzamen’”* (Lc. 17, 6). Een mosterdzaadje is piepklein. Het waait zo weg. En toch: groter moet ons geloof niet zijn om wonderen te verrichten. Voor Julie was het leven amper begonnen. Ze studeerde nog. Ze had nog geen plek in de grote samenleving. Wel koesterde ze haar vrijheid: de vrijheid om spontaan te zijn, de vrijheid om te dromen van een andere en betere wereld, de vrijheid om vrienden te maken en iemand lief te hebben, de vrijheid om naar God te zoeken. Groter dan een mosterdzaadje moet je geloof niet zijn, zegt Jezus. Als je maar erop vertrouwt en ervoor gaat. Dan kun je zelfs tegen een grote boom zeggen: *‘maak je wortels los uit de grond en plant je in de zee, en hij zal je geboorzamen’*. Dan kun je een diepgewortelde gewoonte of gewenning overwinnen. Dan kun je een logge organisatie of samenleving in beweging brengen. Dan kun je in een verstikkende omgeving licht en lucht binnenlaten. Groter dan een mosterdzaadje moet je geloof niet zijn, als je maar erop vertrouwt en ervoor gaat, en God aan je zijde laat meewerken. Wat zou Julie zeggen, indien zij hier het woord kon nemen? Wellicht iets als dit: beste jongeren, goede vrienden, wees niet moedeloos of bang. Je kan bomen verzetten! Als je maar dat kleine zaadje in je leven, het mosterdzaadje van het geloof, een kans geeft. Het ligt al in je hart, laat het maar groeien!

Is het leven dan zo eenvoudig? Neen. Julie heeft het aan den lijve ondervonden - letterlijk aan haar lichaam - hoe brutaal de macht van het geweld tewerk kan gaan. En waar blijft God dan? Waar zit dat mosterdzaadje dan? *“Hoelang moet ik de hemel nog geweld aandoen, terwijl Gij maar geen uitkomst biedt? Waarom laat Gij mij onrecht lijden en ziet Gij die elende maar aan? Waarom moet ik leven te midden van geweld en verdrukking en waarom rijst er twist en moet men lijden onder tweedracht?”* (Hab. 1, 2-3): het zijn schrijnende woorden van de profeet Habakuk, die we hoorden in de eerste lezing. Onze twijfel kan groot zijn. Eind augustus las ik in een krant een interview met een Vlaams meisje van 16 jaar. Dit was de laatste vraag: *‘Wat houdt je ’s nachts wakker?’* Haar antwoord: *‘Waarom nog studeren en moeite doen om je eigen leven uit te bouwen, als de wereld toch op instorten staat?’* Het is een somber antwoord. In welke wereld en in welke samenleving zullen wij terecht komen? Ik vraag me af hoe Julie zou hebben geantwoord op de vraag *‘Wat houdt je ’s nachts wakker?’* Want: zij lag wel degelijk wakker van hoe oneerlijk en onrechtvaardig deze wereld draait. Het hield haar intens bezig. Hoewel: Julie zag er niet ontgoocheld of vermoeid uit. Integendeel. Een positieve kracht dreef haar voort. Ze straalde vriendschap en betrokkenheid uit. Ze deelde zomaar uit van haar enthousiasme en haar spontaneïteit. Wat zou Julie zeggen, indien zij hier het woord kon nemen? Wellicht iets over het Bijbelse visioen waarover ook de profeet Habakuk spreekt: *“Want dit visioen – al wacht het de vastgestelde tijd nog af – hunkert niettemin naar zijn vervulling: het vertelt geen leugen. Al blijft het nog uit, geef het wachten niet op, want komen doet het beslist en het komt niet te laat”* (Hab. 2, 3). Beste jongeren, al duurt het wachten lang, laat vooral het visioen – uw visioen, ons visioen, Gods visioen – niet los. Dan pas zou het in deze wereld koud en donker worden.

Bang zijn. In je schelp kruipen. Het is zo oud als er mensen zijn, zo oud als er christenen zijn. Al in de allereerste kerkgemeenschap moest Paulus christenen weer wakker schudden. We hoorden het in de tweede lezing. Aan Timoteüs en zijn gemeenschap schrijft hij: *“Vergeet niet het vuur aan te wakkeren van Gods genade (...) Want God heeft ons niet een geest geschonken van vreesachtigheid maar een geest van kracht, liefde en bezonnenheid”* (2 Tim. 1, 6-8). Wij zijn niet door God geliefd om vervolgens als bange mensen door het leven te gaan! De geest die God ons schenkt, zet ons recht en tilt ons boven onszelf uit: het is *‘een geest van kracht, liefde en bezonnenheid’*. Wat zou Julie zeggen, indien zij hier het woord kon nemen? Ongetwijfeld iets als dit: *‘Vergeet niet het vuur aan te wakkeren van Gods genade’*. Dank je wel, Julie, voor het vuur dat in jou brandde. Een vuur dat velen uit je familie en vriendenkring wakker heeft gehouden. En als we je iets mogen vragen, Julie, is het dit: om van hierboven het vuur in ons te blijven aanwakkeren, *‘het vuur van Gods genade’*.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen